

Kinderen van de schemering

Kinderen en jongeren, vooral meisjes, zwoegen in fabrieken onder bijna slavernij-achtige omstandigheden. Dat is de verborgen kant van de bloeiende industriële centra van Tamil Nadu.

door: Harsh Mander

Tot in de jaren 1980 boden spinnerijen voornamelijk emplooi aan volwassen mannelijke arbeiders, met goede arbeidsvoorwaarden, met lonen volgens de wet en een basale vorm van sociale zekerheid. In de afgelopen 30 jaar echter zijn deze werknemers grotendeels vervangen door kinderen die moeten werken onder het zogenaamde *camp coolie system*. Dit gruwelijke systeem/regeling sluit tienduizenden werkende kinderen en tieners op in afgesloten vrijheidsberovende hostels, en dwingt hen om tien uur per dag of nog langer vrijwel zonder onderbreking te zwoegen, min of meer als slaaf. Een doodswijg-campagne verhuult deze realiteit van 'Make in India' in het hedendaagse tijdperk van versnelling van economische groei ten koste van alles, voor een deel gebaseerd op de onderdrukkende en illegale arbeid door kinderen.

Ontsnapt! Deze kinderen werden gered uit de spinnerijen in Erode (foto: N.Bashkaran)

Aan het werk in de Balu Spinnerij in Dharapuram, nabij Coimbatore (foto: S. Siva Saravanan)

Volwassenen vervangen door tieners

De textielindustrie biedt, na de landbouw, aan meer mensen werk dan welke andere sector in de economie dan ook: naar schatting aan 35 miljoen werknemers. De waardeketen van spinnen, weven, breien en kledingproductie draagt aanzienlijk bij aan India's inkomsten in buitenlandse valuta. Tamil Nadu is, met 65 procent van India's spinnerijen, de spil van de katoengarenproductie in het land. Veel wereldwijde merken betrekken hun producten uit de deelstaat.

Om aan de vraag van de wereldwijde markt te voldoen hebben Indiase fabrikanten volwassen werknemers vervangen door jongere - vooral vrouwelijke - werknemers afkomstig uit arme landbouwregio's en achtergestelde kasten. Deze jonge arbeiders worden aangeworven door lokale ronselaars, aan wie een commissie wordt betaald van - naar men zegt - Rs. 2000 [ongeveer €27,50] per kind. Volgens schattingen van de overheid zijn ongeveer 38.000 tienerwerknemers werkzaam in de spinnerijen van Tamil Nadu, maar vakbonden en actievoerders geloven dat het werkelijke aantal 10 tot 15 keer hoger ligt.

Schuldenlast

Hun schuldplichtige ouders worden verleid door een eerste voorschot, meestal rond Rs. 5000, dat hun helpt de slepende schuldenlasten in tijden van mislukte landbouwopbrengsten te beperken. De meisjes worden naar hostels op het fabrieksterrein gebracht, waar ze rond Rs. 1000 per maand krijgen betaald. Hen wordt beloofd dat ze aan het eind van drie jaar een bedrag ontvangen van Rs. 35.000 tot Rs. 60.000, als bruidsschat, samen met potten, pannen en sari's. De regeling wordt vaak *Sumangali* [Tamil voor: gelukkig getrouwde vrouw] genoemd. Hun arme en onder schulden gebukt gaande ouders worden gelokt door het eerste voorschot en de zekerheid dat hun dochter voedsel en veilig onderdak krijgt, en daarnaast aan het einde van haar contract een bruidsschat verdient. Blanco contracten worden ondertekend en bewaard door de fabriekseigenaren.

Een groot deel speelt zich af in de schemergebieden van de wet; het was voor mij niet mogelijk toestemming te krijgen om deze fabrieken, omsloten door hoge muren en hekwerk met prikkeldraad, binnen te komen. Maar jonge campagnevoerders tegen moderne vormen van slavernij namen me mee naar een aantal van deze meisjes in de afgelegen dorpen van de districten Ootacamund en Dindigul, thuis voor hun vakantie na maanden werk terwijl sommigen en sommigen met het werk waren gestopt. Hun relaas is schrijnend en verontrustend.

Verboden het fabrieksterrein te verlaten

De machines in hun spinnerijen stopten nooit, behalve op één of twee feestdagen in het jaar. De arbeiders, voornamelijk inwonende tienermeisjes, werken in drie ploegen. Voor de eerste ploeg staan ze op in de vroege ochtend en gaan door tot half twee 's middags, met een korte lunchpauze. Daarna nog een of twee uur schoonmaken en controle van het werk. Vervolgens gaan ze naar hun kamers om televisie te kijken of te rusten, maar moeten ze moeten 's avonds weer een half uur invallen voor meisjes uit een andere ploeg zodat geen productietijd verloren gaat. Dit wordt gevolgd door een nachtdienst. Het wordt hen verboden het fabrieksterrein te verlaten. Een klein aantal meisjes dat thuis woont wordt van en naar de fabrieken vervoerd.

Ze rapporteren regelmatige scheldpartijen en mishandelingen. Ze vertellen ook, met gedempte stem over seksuele uitbuiting. Er is geen veiligheidstraining, en ongevallen zijn niet ongewoon. Het katoen verstikt hun longen, en overwerk resulteert - samen met hun opsluiting, vaak in onhygiënische en slecht geventileerde hostels - in een groot aantal kwalen. Meisjes melden frequente hoofdpijn, buikpijn, slapeloosheid en vermoeidheid, plus menstruatieproblemen, onvruchtbaarheid en aandoeningen aan de luchtwegen. Ook

depressies doen zich voor, en af en toe zelfmoorden, maar die worden meestal doodgezwegen.

Het is ironisch dat we na de Onafhankelijkheid een lange strijd vochten om kinderen te verlossen van werk en hen naar klaslokalen en speelplaatsen te brengen. Maar vandaag de dag worden India's armste kinderen weer de fabrieken in gedwongen waar een generatie terug alleen volwassenen werkten.

manderharsh@gmail.com - *De geuite meningen zijn persoonlijk*

[vertaling door de LIW; origineel artikel: http://www.thehindu.com/opinion/columns/Harsh_Mander/twilight-children/article7980662.ece]